

Arrest

nr. 176 541 van 19 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtoun van origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Chaharqala in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak. U bent minderjarig.

U geeft aan dat u problemen kende omdat uw broer J.S.M. (bijnaam F.) werkt voor de Amerikanen. De taliban zijn naar jullie thuis gekomen, en ze hebben u ongeveer 15 keer meegenomen. De taliban hebben uw vader J.L.M., uw moeder en ook u geslagen. De taliban vroegen naar uw broer, en ze stelden dat u de taliban moest vervoegen. De taliban bleven vragen waar uw broer was, maar u wist niet waar hij zich bevond. U kreeg geen eten en drinken. De taliban gaven u training.

U besloot uiteindelijk te vertrekken uit Afghanistan. U kwam België binnen op 1 maart 2015 en u diende op 3 maart 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U bent niet in het bezit van documenten. Op 15 juli 2015 stuurde uw advocaat nog een mail door waarin hij aangeeft dat u gedwongen gerekruteerd dreigt te worden, u minderjarig bent, en aldus een risicoprofiel heeft en dat u ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Op 3 november 2015 stuurde uw voogd bovendien nog uw schoolrapport door.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met uw minderjarige leeftijd, u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS I en 27/10/2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan er ernstig worden getwijfeld aan uw verklaringen met betrekking tot uw profiel van laagopgeleid plattelandskind. Zo legt u ongeloofwaardige verklaringen af over uw dagelijkse bezigheden in uw regio van herkomst. Hiernaar gevraagd stelde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) dat u, hoewel er scholen waren tot de derde klas, niet kon leren lezen en schrijven en dat u in uw vrije tijd gewoon thuisbleef en niets deed (CGVS, dd. 15 juli 2015 (hierna CGVS I), p.8). Later gaf u tijdens hetzelfde gehoor ook aan geen hobby's te hebben gehad en enkel thuis te zijn gebleven omwille van de oorlog (CGVS I, p.11). Dat u geen enkele invulling kan geven aan uw leven in uw land van herkomst ondergraft de geloofwaardigheid van uw beweringen over de omstandigheden waarin u opgroeide. Tijdens het tweede gehoor beweerde overigens in uw vrije tijd wel degelijk spelletjes te hebben gespeeld met vrienden. U vermeldde hierbij lokale spelletjes zoals khusai, dedand en lopen (CGVS II, p. 15). Aangezien u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd naar spelen die in uw regio van herkomst door kinderen werden gespeeld en u antwoordde dat er in Afghanistan geen spelen zijn en kinderen enkel van de ene plaats naar de andere lopen (CGVs I, p.11), komt deze verklaring in het geheel niet overtuigend over. Als wordt geïnformeerd naar hetgeen u in de drie jaar waarin u onregelmatig school liep (Verklaring DVZ, p.11), leerde, stelde u vreemd genoeg niets te hebben geleerd en geen idee te hebben welke vakken er werden gedoceerd. Als verklaring hiervoor stelde dat u niets kon leren maar dat u geen enkel idee heeft waarom u dat niet kon (CGVS I, p.9). Als gevolg van het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot u dagelijks leven in Afghanistan. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband wordt bijkomend ondergraven door uw bewering dat u ondanks het feit dat u geen enkele bezigheid had in uw land van herkomst u niet werd ingezet bij het bewerken van de grond van uw familie. Dit des te meer daar u aangeeft dat uw vader oud was en hij niet meer op het land kon werken (CGVS I, p.7). Uit uw verklaringen blijkt ook een onaannemelijke desinteresse in de landbouwactiviteiten van uw vader. Zo bleek u niet te weten hoeveel grond uw vader bezat (CGVS I, p.8). U kwam wat dit betreft niet verder dan "twee kleine velden" en

“gemiddeld” groot (CGVS II, p.12). Ook op de vragen in welke maanden aardappelen worden geplant en geoogst en in welke maand de grond wordt voorbereid (een taak waar u zich mee bezig hield) diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS II, p.11). Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw bewering dat u als zoon van een landbouwer op het Afghaanse platteland zou zijn opgegroeid. Uw jonge leeftijd kan niet als redelijke verklaring voor de ongeloofwaardigheid van uw beweringen worden aanzien. Er kan immers ook van een jong persoon worden verwacht dat hij doorleefde, coherente en overtuigende verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn onmiddellijke leefomgeving.

Naast het voorgaande blijkt u ook incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af te leggen inzake uw familiaal netwerk. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw tante en de familie van uw vader en bleek u over onaannemelijk weinig informatie met betrekking tot uw zus te beschikken. U vermeldde naar aanleiding van het tweede gehoor immers een tante die uw familie hulp verleende (CGVS II, p. 12) waarvan u tijdens het eerste gehoor stelde niet te weten of zij bestond (CGVS I, p.7). Over de familie van uw vader beweerde u tijdens het tweede gehoor dan weer dat uw vader drie broers had terwijl u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS had beweert dat hij er slechts twee had (CGVS II, p.7). Geconfronteerd met deze vaststellingen gaf u aan zich niet meer te herinneren dat u tijdens het eerste gehoor dergelijke verklaringen aflegde en verwees u naar een ziekte en mentale problemen (CGVS II, p.12 en 13). U bracht in het kader van uw asielerzoek echter geen enkel bewijs aan van een ziekte waaraan u zou leiden. Evenmin brengt u stukken aan waaruit zou blijken dat deze ziekte of mentale problemen u zouden hinderen in het afleggen van geloofwaardige en coherente verklaringen. Ook uw verklaringen over uw zus

Verder moet worden vastgesteld dat ook uw beweringen inzake uw regio van herkomst niet overtuigen. Zo kon u geen omschrijving geven van de velden in de buurt van uw dorp. Hiernaar gevraagd moest u toegeven dat u niet wist wat mensen zoal verbouwden in de regio (CGVSI, p.8). Over het aantal winkels in uw dorp stelde u tijdens het eerste gehoor dan weer dat er slechts twee waren. Dit in tegenstelling tot uw verklaring naar aanleiding van het tweede gehoor waarin u aangaf dat er tien tot vijftien winkels in uw dorp gesitueerd waren (CGVS II, p.25). Van de prijzen van de goederen die in deze winkels werden verkocht bleek u dan weer geen enkele herinnering te hebben (CGVS I, p.29). Bovendien bleek u geen idee te hebben aan welke kant van de weg wagens in Afghanistan dienen te rijden (CGVS II, p.25). Evenmin kon u de houding van uw dorp ten opzichte van de Taliban inschatten en wist u zelfs niet te vertellen wie er in uw dorp de macht had. Tot een meer gedetailleerde omschrijving dan “overheid en taliban zijn er” was u niet in staat (CGVS I, p.29). Gevraagd naar de namen van de talibancommandanten in de regio Maydan Wardak bleek u hierover geen enkele kennis te hebben. Ook over Afghaanse feestdagen kon u slechts weinig vertellen en beperkte u uw antwoord tot de ramadan als feestdag (CGVS I, p.30).

Ook uw geografische kennis van uw regio van herkomst blijkt, zelfs rekening houdend met uw minderjarigheid, beperkt. Dit hoewel u aangaf drie à vier jaar aardrijkskunde te hebben gekregen op school en dat dit het enige vak is dat u zich nog herinnert. Zo gaf u aan dat u in Chaharqala in Maydan Shahr woonde. U stelde hierbij dat Maydan Shahr zelf een provincie is (CGVS II, p. 3). Uit informatie van het CGVS blijkt echter dat Maydan Shahr een district is in de provincie Wardak. Met betrekking tot Jalrez stelde u verder aanvankelijk dat het zich ook in Maydan Shahr bevindt (CGVS II, p. 4). Uit informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat Jalrez de naam is van een district dat naast het district Maydan Shar ligt. Even later in hetzelfde gehoor gaf u dan toch weer aan dat Jalrez zelf een district is (CGVS I, p. 4). Nog over de districten in uw regio van herkomst beweerde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat het district Paghman aan uw district grensde (CGVS I, p. 27). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u dan weer vreemd genoeg het woord Paghman niet eens te kennen en er nooit eerder van te hebben gehoord (CGVS II, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Maydan Shahr gelegen in de provincie Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerlaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Maydan Shahr heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven wordt bijkomend ondergraven door het gegeven dat u wat betreft de door u aangehaalde problemen in Afghanistan weinig doorleefde en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo dient te worden vastgesteld dat

u aangaf dat u problemen kende in Afghanistan omdat uw broer voor de Amerikanen werkt. U kon echter bijzonder weinig en vage informatie geven over de functie van uw broer. U slaagde er niet aan te geven waar uw broer precies werkte voor de Amerikanen (CGVS I, p. 5). U kon niet aangeven of uw broer binnen de provincie Wardak bleef werken of in een andere provincie werd gestationeerd (CGVS I, p. 6). U kon evenmin aangeven wat uw broer precies doet en gaf slechts aan dat hij ofwel als tolk werkt ofwel ander werk doet (CGVS I, p. 5). Een meer concrete omschrijving van zijn dagelijkse taken kon u niet geven (CGVS I, p. 5). Ook de periode waarin uw broer werkzaam zou zijn voor de Amerikanen kende u niet. Ook tot een inschatting van de termijn op basis van maanden of jaren bleek u niet in staat (CGVS I, p. 5). U wist evenmin aan te geven op welke manier uw broer de job bij de Amerikanen had verkregen (CGVS I, p. 6). Tenslotte is het opmerkelijk dat u, hoewel u aangaf nog twee of drie keer contact te hebben gehad met uw ouders, geen nieuws kreeg in verband met uw broer en u daar ook niet naar informeerde (CGVS I, p. 5 en 6). Ook tijdens het tweede gehoor voor het CGVS kon u niet meer informatie verstrekken over uw broer (CGVS I, p. 6) hoewel u nog wel kort contact had gehad met uw familie in Afghanistan. Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten, is dit evenmin geloofwaardig. Voorts moet worden vastgesteld dat u dat u weinig informatie kon geven over de bedreigingen en problemen met de taliban. In de eerste plaats is het weinig geloofwaardig dat u pas tijdens het tweede gesprek voor het CGVS aangaf dat uw oom een talibancommandant is (CGVS I, p.11). Uw verklaring dat u eerder niet vrij kon spreken omdat het Ramadan was, is, zeker gezien de ernst van deze problematiek, weinig ernstig. Er mag van u dan ook verwacht worden dat u dit al eerder zou hebben weergegeven. Bovendien wist u niet te zeggen hoeveel tijd voor uw vertrek de taliban de eerste keer naar u thuis zijn gekomen (CGVS I, p.16). Als u de meer concrete vraag werd gesteld of dit dagen of weken of maanden of jaren betreft, antwoordde dit niet te weten (CGVS I, p. 16). Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw minderjarigheid, kan verwacht worden dat u hier bij benadering een antwoord op kan geven, hetgeen niet het geval is. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u, die 15 keer voor verschillende dagen zou zijn meegenomen (CGVS I, p. 19 en 20), zich niet zou herinneren wat u daar concreet deed (CGVS I, p.20). Uw verklaring dat u alles vergat waardoor dit niet meer in uw geest zit, is gezien de ingrijpende ervaring niet redelijk. Ook het gegeven dat de taliban u telkens wapens lieten vasthouden zonder dat ze u lieten schieten, maar dat u niet kan aangeven of dit een geweer of een pistool betrof (CGVS I, p.21) is weinig geloofwaardig. Het is ook opvallend dat u bij uw tweede gehoor voor het CGVS dan weer aangaf dat de taliban u wel degelijk leerden schieten (CGVS I, p.22). Het is verder ook opvallend en weinig geloofwaardig dat u andere jongens van uw dorp in het kamp van de taliban zag maar dat u van geen enkele de naam kent (CGVS I, p.22). Verder is het uitermate opmerkelijk dat de taliban u telkens (15 keer) het zicht belemmerde als ze u meenamen naar hun kampen (CGVS I, p. 19), terwijl ze u steeds zelf naar huis lieten vertrekken waarbij u alles kon zien (CGVS I, p. 24 en 25). Geconfronteerd met deze bevinding, antwoordde u niet te weten waarom dit zo verliep (CGVS I, 24 en 25), hetgeen geen verklaring is voor deze weinig geloofwaardige verklaringen. Ook al bent u minderjarig, toch kan er worden verwacht dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over uw broer en de gebeurtenissen die de oorzaak zijn van uw vlucht uit uw land van herkomst. Uw verklaringen zijn echter te beperkt, te vaag en bovendien op bepaalde punten te onwaarschijnlijk om geloofwaardig over te komen.

Concluderend moet er worden gesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw problemen met de Taliban en dat u bijgevolg de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend op basis van deze elementen.

Inzake uw medische problemen moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielverzoek in dit verband geen elementen aanhaalt die er op zouden wijzen dat u het risico zou lopen om als gevolg ervan het slachtoffers te worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin uw echtgenote bij terugkeer te Afghanistan dreigt in terecht te komen als gevolg van haar medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien bovenstaande elementen moet er worden geconcludeerd dat u in het kader van uw asielverzoek een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens verschillende gehoren op de zetel van het CGVS dd. 17/07/2015 en 27/10/2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd zowel in het loop van het eerste gehoor voor het CGVS (CGVS, p. 30) als in de loop van het tweede gehoor dd. 27/10/2015 (CGVS, p. 8, 13 en 27) uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstig getwijfeld kan worden aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Telkens u hiermee werd geconfronteerd, bleef u bij uw eerdere verklaringen, en stelde u dat u wel degelijk direct van Maydan Shar komt (CGVS I, p. 30), dat u de volledige waarheid spreekt (CGVS I, p. 13), en dat u zeker recent uit Afghanistan komt (CGVS I, p. 27). U werd er ook op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België en er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS I en 27/10/2015, p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Het door uw voorged op 3 november 2015 doorgestuurde schoolrapport bevat informatie over uw schoolprestaties

in België. Het toont echter op geen enkele wijze uw beweringen inzake uw vluchtmotieven aan en kan aldus de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

De informatie waarover het CGVS beschikt, is aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Hij stelt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren. Hij verwijst naar een arrest van de Raad en naar enkele paragrafen uit de proceduregids van UNHCR. Tevens voert hij aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn lage scholingsgraad. Dienaangaande verwijst hij eveneens naar rechtspraak van de Raad. Volgens hem werd *in casu* niet vertrokken van een "free narrative"-interview waarbij wordt begonnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen. Hij merkt op dat de nieuwe Afghaanse generatie, vandaag op de vlucht, maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs. Hij stelt tevens vast dat verweerder geen enkel appreciatieverschil maakt al naargelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn hele leven in Afghanistan heeft geleefd of maar voor een deel van zijn leven, *"of om het even welke andere specificiteit, wat een wantrouwen tegenover dergelijke instructiemethodes, vandaag de voornaamste evaluatiemethode, zou moeten opwekken"*. Hij stelt dat UNHCR zich hierover ook al ongerust heeft gemaakt. Volgens hem kan hem niet worden verweten niet meer informatie te hebben verstrekt over de activiteiten van zijn broer, daar deze laatste hem, gelet op de aard van de activiteiten, hierover niet heeft geïnformeerd. Hij stelt alles te hebben verteld wat hij wist. Hij wijst erop dat, zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen en dat, zo er sprake is van incoherenties, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken.

Hij vraagt ook met aandrang om rekening te houden met zijn profiel. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat niet kan worden ontkend dat hij een risicoprofiel heeft. Hij dreigt gedwongen te worden gerekruteerd en verwijst naar informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij heeft tevens als minderjarige een risicoprofiel. Zijn broer wordt geassocieerd met de buitenlandse aanwezigheid in zijn land, waaromtrent verzoeker vier nieuwe stukken bijvoegt die volgens hem onomstotelijk aantonen dat zijn broer gelinkt kan worden aan de door de taliban ongewenste buitenlandse machten. Verzoeker verwijst naar een beleidsnota van het CGVS.

Vervolgens stelt verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Na verwijzing naar artikel 4.5 van de Europese Kwalificatierichtlijn stelt hij dat hij coherente verklaringen aflegde die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten en dat er genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees om te rechtvaardigen dat hem het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

In ondergeschikte orde meent verzoeker aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat de hele provincie Maydan Wardak als gevaarlijk dient te worden beschouwd. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot het begrip "binnenlands gewapend conflict, alsook naar informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en een rapport van EASO. *"Verzoeker wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit WARDAK, zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming worden toegekend."* Tevens meent verzoeker dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Hij wijst erop dat er geen

overnameovereenkomst bestaat tussen België en Afghanistan. *"Het UNHCR rapport van 2013 stelt duidelijk dat jonge Afghaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn, een risico profiel vormen bij terugkeer. Verzoeker voldoet aan deze beschrijving en loopt het risico ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof. Dit risico kan niet objectief becijferd worden. Echter, er kan dus sprake zijn van "forseeable personal circumstances" die relevant zijn in het kader van art. 3 EVRM (zie NA vs UK 25904/07 2008 ECHR). Zeker in geval van Afghanistan, dat effectief nog steeds als een failed state aanzien wordt en waar de Taliban en andere groeperingen voor permanente onrust en onzekerheid bij de bevolking zorgen. In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving. Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van drie badges van zijn broer (stukken 3-5) en een foto van zijn broer (stuk 6).

Ter terechtzitting worden de vertalingen neergelegd van een aantal documenten waarvan de raadsvrouw verklaart dat deze door mr. Vandenbroucke per aangetekend schrijven van 27 september aan de Raad werden overgemaakt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd meegenomen omdat zijn broer werkzaam is voor de Amerikanen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan gelet op (a) het feit dat hij zijn profiel van laaggeschoold plattelandskind niet aannemelijk kan maken, (b) zijn incoherente en ongeloofwaardige verklaringen over zijn familiaal netwerk, (c) zijn niet-aannemelijke beweringen over zijn regio van herkomst, en (d) zijn gebrekkige geografische kennis van zijn regio van herkomst, (ii) hij niet-doorleefde en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aangehaalde problemen in Afghanistan, (iii) hij slechts vage informatie kon geven over de bedreigingen en problemen met de taliban, (iv) hij zich met betrekking tot zijn medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), en (v) het door zijn voogd opgestuurde schoolrapport op geen enkele wijze zijn beweringen inzake zijn vluchtmotieven raakt en de geloofwaardigheid ervan aldus niet kan herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan te volharden in zijn asielrelaas, het opwerpen van enkele ongefundeerde en blote beweringen zonder *in concreto* de motieven in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen en het formuleren van algemene kritiek op basis van rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie van de Europese Unie of het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een poging te ondernemen om de motieven in

de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer.

In de bestreden beslissing wordt immers – terecht zoals blijkt uit het administratief dossier – geoordeeld dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan niet aannemelijk weet te maken. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat aan zijn woonplaats en datum van vertrek niet wordt getwijfeld, terwijl dit in de bestreden beslissing op doorslaggevende wijze net wel ongeloofwaardig wordt geacht. Het louter volharden dat hij steeds de waarheid heeft verteld, is niet meer dan het ontkennen van de motieven in de bestreden beslissing daar deze stelling niet gepaard gaat met enig concreet verweer tegen deze motieven.

Waar verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd en lage scholingsgraad, dient er vooreerst op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker zijn voorgehouden profiel van laaggeschoold plattelandskind niet aannemelijk weet te maken en dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw nalaat aan de hand van enig concreet element deze motivering te weerleggen. Daarenboven mag ook van minderjarige personen met een lage scholingsgraad worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Verzoekers algemene mededeling dat verweerder geen enkel appreciatieverschil maakt al naargelang de persoon afkomstig is van het platteland of van de stad, zijn hele leven in Afghanistan heeft gewoond of maar een deel en iedere andere specificiteit, is opnieuw een uit de lucht gegrepen stelling. Verzoeker laat immers na *in concreto* te duiden waar verweerder volgens hem *in casu* geen of onvoldoende onderscheid zou hebben gemaakt tussen personen afkomstig van het platteland en deze afkomstig uit de stad, personen die hun hele leven in Afghanistan hebben gewoond of slechts een deel van hun leven en andere specificiteiten, alsook welke invloed dit zou hebben op de beoordeling *in casu*.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet méér informatie kan verschaffen over de activiteiten van zijn broer omdat deze laatste hem, gelet op de aard van deze activiteiten, hierover niet heeft geïnformeerd, is een blote *post factum*-verklaring. Daarenboven kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat wanneer hij in België internationale bescherming vraagt onder meer omwille van de activiteiten van zijn broer, hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze activiteiten, *quod non in casu*. In de bestreden beslissing wordt immers op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn broer dermate vaag en beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen. Verzoeker kan deze motieven niet weerleggen door enkel te stellen dat hij niet méér informatie kon verschaffen omdat zijn broer hem er niet over heeft geïnformeerd, gelet op de ernst van de ingeroepen feiten. Betreffende de stukken die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift (stukken 3-6) dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Overigens raken de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties wel degelijk aan de kern van verzoekers asielrelaas en zijn deze niet enkel vast te stellen na een minutieuze vergelijking, doch gewoon na eenvoudige vergelijking van verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker verwijst naar “*Het UNHCR rapport van 2013*” en stelt dat hij een risico loopt als Afghaanse jongeman die duidelijk verwesterd is en een risico loopt ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als een geloofsafvallige, dient er nogmaals op gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon niet volstaat om *in concreto* een vrees voor vervolging aan te tonen. Het feit dat verzoeker heden in België een zelfstandig bestaan heeft opgebouwd en positief bijdraagt aan de samenleving, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Voor wat betreft de ter terechtzitting neergelegde documenten kan nog het volgende worden opgemerkt. Het betreft loutere vertalingen van documenten. Tot op heden zijn van deze vertalingen noch de originele stukken noch de fotokopieën in het bezit van de Raad en dit ondanks de bewering ter terechtzitting door de raadsvrouw van verzoeker dat deze per aangetekend schrijven op 27 september 2016 aan de Raad werden overgemaakt. De loutere vertalingen van stukken die niet in het bezit van de Raad zijn kunnen niet dienstig worden aangebracht.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER